

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 17Csr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318201629
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hostovecká
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2020:2318201629.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta, v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Mariannou Hostoveckou, v právnej veci žalobcu: G. P., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom XXX XX Š. -Q.Y., A. XXXX/X, zast.: JUDr. Peter Vachan, advokát so sídlom 010 01 Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5, IČO: 42 350 026, proti žalovanému: POŠTOVÁ BANKA, a.s., so sídlom 811 02 Bratislava, Dvořákovo nábrežie 4, IČO: 31 340 890, zast.: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom 811 02 Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47 232 471, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Súd zrušuje rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská a mediačná so sídlom 811 01 Bratislava - Staré Mesto, Dunajská 15, sp. zn. F.-H. zo dňa 21. 11. 2017 vydaný v konaní pred rozhodcom JUDr. Jánom Huňadym.

Súd priznáva žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej výške súd rozhodne samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa svojou žalobou, doručenou tunajšiemu súdu dňa 19. 2. 2018 domáhal, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská a mediačná, so sídlom Dunajská 15, 811 01 Bratislava sp. zn. F.- H. zo dňa 21. 11. 2017, vydaný v konaní pred rozhodcom JUDr. Jánom Huňadym.

2. Svoju žalobu žalobca odôvodnil tým, že v právnej veci žalobcu (v rozhodcovskom konaní) POŠTOVÁ BANKA, a.s. proti žalovanému (v rozhodcovskom konaní) G. P., o zaplatenie 1066,16 eura s prísl., vydal Stály rozhodcovský súd zriadený pri Rozhodcovská a mediačná, so sídlom Dunajská 15, 811 01 Bratislava pod sp. zn. F.- H. dňa 21. 11. 2017 rozsudok, ktorým rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1066,16 eura, úrok vo výške 25 % ročne zo sumy 1066,16 eura od 2. 10. 2015 do zaplatenia istiny, úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1066,16 eura od 2. 10. 2015 do zaplatenia istiny, sumu dlžných úrokov a úrokov z omeškania vyčíslených ku dňu 1. 10. 2015 vo výške 404,16 eura spolu s trovami konania a právneho zastúpenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Žalobca s rozhodcovským rozsudkom nesúhlasí, považuje ho za odporujúci ustanoveniam zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ako aj odporujúci právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa. Z tohto dôvodu podal v zmysle ust. § 45 zákona č. 335/2014 Z.z. žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku sp. zn. F.-H. zo dňa 21. 11. 2017. Žalobca namietá právomoc rozhodcovského súdu na konanie a rozhodovanie v spore, nakoľko považuje rozhodcovskú doložku za neplatnú, pretože bola zakotvená len vo všeobecných obchodných podmienkach, na ktoré bolo v Zmluve len odkázané, nemožno ju považovať za platne a individuálne dojednanú. Z tohto titulu je rozhodcovskú zmluvu potrebné v zmysle ust. § 53 ods. 5 OZ považovať za neprijateľnú podmienku, a teda neplatné dojednanie. Neplatná rozhodcovská zmluva nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu na konanie a rozhodnutie vo veci. V prípade, ak konajúci súd dospeje k záveru, že bola daná

právomoc rozhodcovského súdu na konanie a rozhodovanie v spore, žalobkyňa tvrdí, že rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu (§ 45 ods. 1 písm. i) zákona č. 335/2014 Z.z.) a rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom (§ 45 ods. 1 písm. d) zákona č. 335/2014 Z.z.). Svoje tvrdenia žalobca odôvodnil tým, že v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18. 3. 2010 (na poskytnutie úveru vo výške 1500,- eur) absentujú obligatórne náležitosti požadované zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, preto poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov (RPMN, druh spotrebiteľského úveru, celková výška úveru, údaj o výške, počte termínoch splátok istiny, úrokov). Z aktuálneho stavu úveru vyplýva, že ku dňu 23. 9. 2015 bola uhradená suma 2042,78 eura. Od 1. 10. 2015 uhradil žalobca ešte 405,95 eura, t. j. spolu uhradil žalobca žalovanému 2448,73 eura, čiže nielen, že má istinu uhradenú, ale aj preplatenú. Rovnako skutočnosť, že rozhodcovský súd priznal žalovanému nárok na úrok z úveru vo výške 25 % aj po zosplatnení úveru, je závažným porušením práva na ochranu spotrebiteľa (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014, rozsudok Krajského súdu Nitra sp. zn. 3Co/98/2017 zo dňa 7. 11. 2017).

3. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril dňa 3. 4. 2018, v ktorom vyjadrení uviedol, že žalovanému nesvedčí a ani v čase podania žaloby nesvedčala, pasívna vecná legitímácia z dôvodu postúpenia pohľadávky na nového veriteľa. Rozhodcovský súd založil svoju právomoc na rozhodcovskej doložke v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18. 3. 2010. Žalovaný postúpil všetky práva a povinnosti týkajúce sa predmetnej zmluvy o úvere na nového veriteľa, a to spoločnosť R Collectors s.r.o., Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, IČO: 50 094 297, Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 10. 10. 2017. Žalovaný žalobcovi postúpenie pohľadávky oznámil písomným Oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Žalobcovi bolo doručené Oznámenie o postúpení pohľadávky listom žalovaného zo dňa 9. 10. 2017. V predmetnom dokumente bolo žalobcovi oznámené postúpenie pohľadávky zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18. 3. 2010 so všetkými právami a povinnosťami s ňou spojenými na vyššie uvedenú spoločnosť R Collectors s.r.o. Žalovaný tak v súčasnosti nedisponuje ani pohľadávkou ani oprávnením požadovať splnenie rozhodcovského rozsudku. Rozhodnutie súdu by tak bolo vo vzťahu k žalovanému neúčinné a obsolentné. Nakoľko rozhodnutím súdu nedôjde k zmene už existujúceho právneho ani skutkového stavu medzi žalobcom a žalovaným, na takom rozhodnutí nevidí žalovaný ani naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem totiž predpokladá existenciu momentálneho sporu medzi žalobcom a žalovaným, ktorý však neexistuje, ak neexistuje ani právny vzťah. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 49/2003 (75/2003ZSP) naliehavý právny záujem podľa § 80 písm. c) OSP je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi navrhovateľom a odporcom, ktorý je ohrozením navrhovateľovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť; nie je pritom rozhodujúce, ako táto neistota vznikla. V obdobnom prípade Krajský súd Bratislava v konaní 10Co/304/2016 potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V, ktorý zamietol žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu postúpenia pohľadávky Poštovej banky, a.s. na spoločnosť BOSSNUT INVESTMENT LIMITED. Nakoľko v obdobnom prípade voči žalovanému bol vydaný zamietavý rozsudok, ktorý potvrdil aj Krajský súd Bratislava má žalovaný za to, že jeho argumentácia opierajúc sa aj o názory súdov je pre dané konanie relevantná a pokiaľ žalobca chce byť v konaní úspešný, ako dominus litis musí zvážiť svoje ďalšie kroky aj čo do osoby žalovaného. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má žalovaný za to, že pre nedostatok pasívnej legitímácie je žaloba voči žalovanému nedôvodná a z toho dôvodu žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Právna úprava obsiahnutá v ustanovení § 150 CSP zakotvuje tzv. povinnosť tvrdenia, teda procesnú povinnosť, ktorej nesplnenie je sankcionované procesnými prostriedkami, predovšetkým vo forme rýchlej straty sporu. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu a je koncepčným predpokladom tzv. sudcovskej koncentrácie civilného sporového konania (§ 153 CSP).

5. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s rozhodcovským rozsudkom, oznámením postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 9. 10. 2017, zmluvou o postúpení pohľadávky č. G. zo dňa 10. 10. 2017, všeobecné obchodné podmienky (VOP), vyjadrením rozhodcovského súdu o doručení rozhodcovského rozsudku žalobkyňa a zistil nasledovný skutkový a právny stav:

6. Dňa 21. 11. 2017 vydal Stály rozhodcovský súd zriadený pri Rozhodcovská a mediačná, so sídlom Dunajská 15, 811 01 Bratislava sp. zn. F.-H. pred rozhodcom JUDr. Jánom Huňadym rozsudok, ktorým rozhodol, že žalovaný (v rozhodcovskom konaní) G. P., je povinný zaplatiť žalobcovi POŠTOVÁ BANKA, a.s. istinu vo výške 1066,16 eura, úrok vo výške 25 % ročne zo sumy 1066,16 eura od 2. 10. 2015 do zaplataenia istiny, úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 1066,16 eura od 2. 10. 2015 do zaplataenia istiny, sumu dlžných úrokov a úrokov z omeškania vyčíslených ku dňu 1. 10. 2015 vo výške 404,16 eura spolu s trovami konania a právneho zastúpenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Rozsudok bol žalobkyni doručený dňa 20. 12. 2017, o čom svedčí vyjadrenie rozhodcovského súdu (č. I. 116 spisu). Z uvedeného vyplýva, že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná včas, v 3-mesačnej lehote od doručenia rozsudku žalobkyni v zmysle poučenia uvedeného a napadnutého rozhodcovského rozsudku.

7. Dňa 10. 10. 2017 (teda ešte pred vydaním rozhodcovského rozsudku!) uzatvoril žalovaný so spoločnosťou R Collectors s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, IČO: 50 094 297, Zmluvu o postúpení pohľadávky. Žalovaný žalobcovi postúpenie pohľadávky oznámil písomným Oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Žalobcovi bolo doručené Oznámenie o postúpení pohľadávky listom žalovaného zo dňa 9. 10. 2017. Túto skutočnosť žalobkyňa nijako nerozporovala.

8. O pasívnej vecnej legitímácii rozhodol Krajský súd v Trnave vo svojom uznesení pod č. k. 24CoSr/1/2019 - 80 zo dňa 9. 7. 2019, právoplatným dňa 9. 9. 2019. Súd vyslovil právny názor, že žalovaný je pasívne vecne legitímovaný v prejednávanej spore, ktorým názorom je prvoinštančný súd viazaný. Vo veci samej v dôsledku názoru odvolacieho súdu potom žalovaný ponechal rozhodnutie vo veci na úvahe prvoinštančného súdu.

9. Súd sa preto zaoberal prioritne otázkou, či rozhodcovská doložka je prijateľnou zmluvnou podmienkou a či bola dojednaná platne v súlade s právnou úpravou a rozhodovacou praxou súdov SR.

10. V bode 10.2.2 VOP (č. I. 103 spisu) bolo dojednané: „Banka a klient sa dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní služieb bankových produktov a/alebo vykonávaní bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik príslušnej zmluvy, a to v nasledovnom znení:

a) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho štátu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania,

b) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie na rozhodnutie rozhodcovskému súdu a to podľa jeho štátu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania alebo všeobecnému súdu.“

11. Dňa 18. 3. 2010 bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorej súčasťou sú aj VOP. Súd súhlasí s názorom prezentovaným žalobcom vo vyjadrení zo dňa 24. 1. 2020 (č. I. 100 spisu), podľa ktorého, dojednaná rozhodcovská doložka uvedená vo VOP predstavuje neprijateľnú a neplatnú zmluvnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka účinného k dátumu vzniku zmluvného vzťahu. Keďže rozhodcovská zmluva bola uzatvorená ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účinného od 1. 1. 2015, súd pri svojom rozhodovaní musel posúdiť platnosť rozhodcovskej doložky podľa zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní účinného do 31. decembra 2014. Zmluvná podmienka, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom a tým aj podkladom pre vykonávanie exekúcie. Súd nepopiera, že rozhodovanie sporov v rozhodcovskom konaní je alternatívnou možnosťou k súdному konaniu, avšak ak je spotrebiteľ nútený podrobiť sa v zmysle rozhodcovskej doložky rozhodnutiu vopred veriteľom vo formulári predtlačenej zmluvy určeného rozhodcovského súdu, nemožno hovoriť o individuálne dojednanej podmienke spotrebiteľskej zmluvy. Individuálnosť vyjednaní totiž nie je závislou od fyzického oddelenia časti dojednaní od iných, ale v preukázanej možnosti spotrebiteľa ovplyvniť znenie formulárovej zmluvy, predkladanej mu dodávateľom. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 MCdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013, rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom

slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. V danom prípade sa jedná o formulárovú zmluvu nachádzajúcu sa na vopred pripravenej samostatnej listine a podpísanú oboma zmluvnými stranami. Napriek tomu, že rozhodcovská doložka je uvedená na samostatnom tlačive ako súčasť VOP, ide len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter, a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, preto ju v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za individuálne dojednanú. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že rozhodcovská zmluva (doložka) bola medzi účastníkmi dojednaná individuálne spočíva na strane dodávateľa - žalovaného, pričom tento súd nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie opaku, súd preto posúdil, že zmluva nebola dojednaná individuálne. Predmetná rozhodcovská doložka je síce tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, teda dáva na výber žalujúcej strane (ale len spotrebiteľovi, nie banke) medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak v konečnom dôsledku k výberu ani nemohlo dôjsť, nakoľko výber rozhodcovského súdu bol jednoznačný v prípade podania žaloby bankou, pretože v prípade, že sa banka rozhodla podať žalobu, učinila tak len na rozhodcovský súd a možnosť voľby dlžníka - spotrebiteľa je len iluzórna a reálne mu tento výber neumožňuje. Z podstaty úverovej zmluvy a právneho vzťahu ňou založeného totiž vyplýva, že subjektom, na podnet ktorého začne konanie o zaplatenie dlžnej sumy, bude dodávateľ - banka, ktorá vopred stanovila, že na prejednanie veci je príslušný rozhodcovský súd. Súčasťou konštantnej a relevantnej rozhodovacej praxe súdov (judikatúry) je i záver, podľa ktorého možnosť iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj spotrebiteľom treba považovať za skôr teoretickú (keďže tu spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené, pričom do takéhoto spektra samozrejme nemôže patriť žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku predpokladajúca prvotnú voľbu prejednanie a takto i rozhodnutia sporu rozhodcom). Rozhodcovská doložka nebola, napriek jej formulácii, skutočne alternatívnou. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu (medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu) vykonaného takouto silnejšou stranou spotrebiteľského vzťahu. Túto nerovnováhu nie je spôsobilé eliminovať ustanovenie, ktoré prakticky rovnocennú možnosť výberu poskytuje spotrebiteľovi, avšak len pre prípad záujmu jeho samotného viesť spor (teda len v tom prípade, ak sa spotrebiteľ rozhodne sám stať žalobcom a niečo od svojho zmluvného partnera požadovať). Veriteľ podaním návrhu v rozhodcovskom konaní uskutočnil výber predpokladaný v dojednanej zmluve. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej doložky je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Po tomto výbere už povinný nemal faktickú možnosť podať návrh na začatie konania, resp. brániť sa pred všeobecným súdom, čím došlo k porušeniu Ústavou SR garantovaného práva každého na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom. Logickým dôsledkom vyššie uvedených dôvodov bola predmetná rozhodcovská doložka súdom posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nemal rozhodcovský súd vôbec právomoc rozhodovať danú vec, preto predmetný rozhodcovský rozsudok nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, ale za nulitný právny akt (pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 371/2018-43 z 20. 6. 2018).

12. Vzhľadom na uvedené sa súd potom nezaoberal ďalšou argumentáciou žalobcu, nakoľko odôvodnenie uvedené v bode 11. tohto odôvodnenia samo o sebe stačilo na rozhodnutie súdu, ktorým súd žalobe vyhovel.

13. O nároku žalobcu na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá

vo veci úspech nemala. Žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal súd náhradu trov konania v rozsahu 100 % a to voči neúspešnej strane sporu - žalovanému. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie a to v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje (§ 362 ods. 1 CSP). Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť.

Podľa § 372 CSP v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.